

הקרנית היא חלקה הקדמי של העין, המכסה את הקשתית, האישון והלשכה הקדמית. הקרנית מספקת את רוב העוצמה האופטית של העין. ביחד עם העדשה, אחראית הקרנית לשבירת האור ולפיכך יש לה חלק במיקוד הדמות. הקרנית אחראית לכשני-שלישים משבירת האור הכללית בעין, אך השבירה הסופית נעשית בעדשה שיכולה לשנות את עקמומיותה בעוד שעקמומיות הקרנית היא קבועה. לקרנית קצות עצבים שאינם מצופים מיאלין. הם בעלי רגישות למגע, לטמפרטורה ולכימיקלים; מגע בקרנית יגרום לסגירה רפלקסיבית של העפעף. לשקיפותה של הקרנית חשיבות רבה, שכן היא משפיעה על טיב הדמות שהעין יוצרת. לכן, היא איננה מכילה כלי דם אלא ניזונה על ידי דיפוזיה של דמעות בחלקה החיצוני ומן הלשכה הקדמית בחלקה הפנימי, כמו על ידי נוירורופינים המועברים אליה דרך קצות העצב. בקרב בני האדם, קוטר הקרנית עומד על כ- 11.5 מילימטר ועוביה התקין נע בין 0.5 מילימטר ל-0.6 מילימטר במרכז ובין 0.6 מילימטר ל-0.8 מילימטר בהיקפה. הקרנית האנושית, כמו זו של שאר הפרימטים, היא בעלת חמש שכבות. קרניתם של טורפים כמו הכלב והחתול היא בעלת ארבע שכבות בלבד. עיוותים בצורת הקרנית פוגעים בראייה וגורמים לאסטיגמציה או לקוצר ראייה. בניתוחי לייזר "מגלפים" מחדש את פני השטח של הקרנית כדי להעלים את העיוות הגאומטרי.